SODBA SODIŠČA (tretji senat)

z dne 2. junija 2005*

V zadevi C-89/04,

katere predmet je predlog za sprejetje predhodne odločbe na podlagi člena 234 ES, ki ga je vložilo Raad van State (Nizozemska) s sklepom z dne 18. februarja 2004, ki je prispel na Sodišče 20. februarja 2004, v postopku

Mediakabel BV

proti

Commissariaat voor de Media,

SODIŠČE (tretji senat),

v sestavi A. Rosas, predsednik, A. Borg Barthet, J.-P. Puissochet (poročevalec), S. von Bahr in J. Malenovský, sodniki,

* Jezik postopka: nizozemščina.

generalni pravobranilec: A. Tizzano,
sodna tajnica: M. M. Ferreira, glavna administratorka,

na podlagi pisnega postopka in obravnave z dne 20. januarja 2005,

ob upoštevanju stališč, ki so jih predložili:

— za Mediakabel BV M. Geus in E. Steyger, odvetnika,

— za Commissariaat voor de Media G. Weesing, odvetnik,

— za nizozemsko vlado H. G. Sevenster in C. Wissels, zastopnici,

— za belgijsko vlado A. Goldman, zastopnik, skupaj z A. Berenboomom in A. Joachimowiczem, odvetnika,

— za francosko vlado G. de Bergues in S. Ramet, zastopnika,

— za vlado Združenega kraljestva C. Jackson, zastopnica,

— za Komisijo Evropskih skupnosti W. Wils, zastopnik,

po predstavitvi sklepnih predlogov generalnega pravobranilca na obravnavi 10. marca 2005

izreka naslednjo

Sodbo

1 Predlog za sprejetje predhodne odločbe se nanaša na razlago člena 1(a) Direktive Sveta 89/552/EGS z dne 3. oktobra 1989 o usklajevanju nekaterih zakonov in drugih predpisov držav članic o opravljanju dejavnosti razširjanja televizijskih programov (UL L 298, str. 23), kot je bila spremenjena z Direktivo Evropskega parlamenta in Sveta 97/36/ES z dne 30. junija 1997 (UL L 202, str. 60, v nadaljevanju: Direktiva 89/552), in člena 1, točka 2, Direktive 98/34/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 22. junija 1998 o določitvi postopka za zbiranje informacij na področju tehničnih standardov in tehničnih predpisov o storitvah informacijske družbe (UL L 204, str. 37), kot je bila spremenjena z Direktivo 98/48/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 20. julija 1998 (UL L 217, str. 18, v nadaljevanju: Direktiva 98/34).

2 Ta predlog je bil vložen v okviru postopka, ki ga je družba Mediakabel BV (v nadaljevanju: družba Mediakabel) sprožila zoper odločbo Commissariaat voor de Media (urad za medije), s katero je ta ugotovil, da je storitev „Filmtime", ki jo družba Mediakabel ponuja svojim strankam, storitev razširjanja televizijskih programov, za katero se na Nizozemskem uporablja postopek odobritve.

Pravni okvir

Skupnostna ureditev

3 V členu 4(1) Direktive 89/552 je predvsem določena obveznost izdajateljev televizijskega programa, da večinski delež svojega oddajnega časa rezervirajo za evropska dela.

4 V členu 1 te direktive je določeno:

„V tej direktivi imajo uporabljeni izrazi naslednji pomen:

(a) ‚razširjanje televizijskih programskih vsebin' pomeni prvo prenašanje televizijskih programov, namenjenih javnosti, po žici ali po zraku, vključno z oddajanjem po satelitu v nekodirani ali kodirani obliki. Vključuje posredovanje

programskih vsebin med podjetji z namenom relejnega posredovanja javnosti. Ne vključuje komunikacijskih storitev, ki posamezne informacije ali druga sporočila posredujejo na zahtevo posameznikov, denimo telekopiranje, elektronske banke podatkov in druge podobne storitve;

[...]"

5 V Direktivi 2000/31/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 8. junija 2000 o nekaterih pravnih vidikih storitev informacijske družbe, zlasti elektronskega poslovanja na notranjem trgu (Direktiva o elektronskem poslovanju, UL L 178, str. 1), je opredeljen pravni okvir Skupnosti za storitve informacijske družbe. V skladu s členom 2(a) te direktive „storitve informacijske družbe" pomenijo „storitve v smislu člena 1(2) Direktive 98/34/ES, spremenjene z Direktivo 98/48/ES".

6 V členu 1 Direktive 98/34 je določeno:

„V tej direktivi naslednji izrazi pomenijo:

[...]

2. ‚storitev'; katera koli storitev informacijske družbe ali katera koli storitev, ki se običajno opravi odplačno, na daljavo, elektronsko in na zahtevo prejemnika storitev.

Za namene te opredelitve pojmov:

— ‚na daljavo‘; pomeni, da se storitev opravi, ne da bi bile stranke sočasno navzoče,

— ‚elektronsko‘; pomeni, da se storitev pošlje na začetnem kraju in sprejme na cilju z elektronsko opremo za predelavo (skupaj z digitalnim zgoščevanjem) in shranjevanje podatkov ter se v celoti prenaša, pošilja in sprejema po žici, radijsko, z optičnimi ali drugimi elektromagnetnimi sredstvi,

— ‚na zahtevo prejemnika storitev‘; pomeni, da se storitev opravlja s prenosom podatkov na posamezno zahtevo.

Okvirni seznam storitev, ki ne sodijo v to opredelitev, je prikazan v Prilogi V.

Ta direktiva se ne uporablja za:

— storitve radijskega oddajanja,

— storitve televizijskega oddajanja, ki so zajete v točki (a) člena 1 Direktive 89/552/EGS.

[...]“

7 Priloga V k Direktivi 98/34, z naslovom „Okvirni seznam storitev, ki jih ne ureja drugi pododstavek točke 2 člena 1“ vsebuje točko 3 o „[s]toritv[ah], ki se ne opravljajo na zahtevo prejemnika storitev“, ki zadeva „[s]toritve, ki se opravljajo s prenosom podatkov brez posamezne zahteve, ki jih sočasno prejme neomejeno število prejemnikov (prenos z enega na več krajev)“. V tej točki 3 so v točki a navedene „storitve televizijskega oddajanja (vključno z delno televizijskimi storitvami na zahtevo), ki jih ureja točka a člena 1 Direktive 89/552/EGS“.

8 V šesti in sedmi povedi osemnajste uvodne izjave Direktive o elektronskem poslovanju je določeno:

„[T]elevizijsko oddajanje, ki ga ureja Direktiva 89/552/EGS, in radijsko oddajanje se ne štejejo za storitve informacijske družbe, ker se ne zagotavljajo na zahtevo posameznika; nasprotno sodijo k njima storitve, ki se prenašajo samo med dvema točkama, na primer video na zahtevo ali nudenje komercialnih sporočil po elektronski pošti.“

Nacionalna ureditev

9 V skladu s členom 1(f) zakona o medijih (Mediawet) „program" pomeni „elektronski proizvod z video- ali avdiovsebino za oddajanje, ki ga sprejema javnost ali del te javnosti, razen podatkovnih storitev, ki so na voljo samo na zahtevo posameznika, in drugih interaktivnih storitev". V točki l istega člena je „program za posebno oddajanje" opredeljen kot „program, ki se razširja v kodirani obliki in je namenjen delu širše javnosti, ki je z izdajateljem televizijskega programa sklenila pogodbo o sprejemanju tega programa".

10 V členu 71a(1) navedenega zakona je določeno, da komercialni izdajatelj televizijskega programa lahko oddaja ali posreduje program, ki ga je razvil, samo če pridobi dovoljenje Commissariaat voor de Media, ne da bi to vplivalo na določbe zakona o telekomunikacijah (Telecommunicatiewet).

Spor o glavni stvari in vprašanja za predhodno odločanje

11 Družba Mediakabel od konca leta 1999 naročnikom ponuja storitev „Mr. Zap" prek nekaterih omrežij za oddajanje, ki jih upravljajo tretje osebe. Ta storitev, ki jo je Commissariaat voor de Media dovolil v skladu z zakonom o medijih, omogoča naročniku, da za mesečno naročnino prek dekodirnika in pametne kartice sprejema

televizijske programe, ki dopolnjujejo programe, ki jih oddaja ponudnik omrežja. Hkrati družba Mediakabel naročnikom na storitev „Mr. Zap" ponuja plačljiv dostop („pay per view") do dodatnih programov znotraj storitve, imenovane „Filmtime". Če želi naročnik storitve „Mr. Zap" naročiti film iz kataloga „Filmtime", ga naroči posebej na daljavo ali po telefonu, potem ko izkaže istovetnost z osebno identifikacijsko kodo in plača z neposrednim nakazilom, pa prejme individualni ključ, ki mu omogoča, da ob urah, navedenih na televizijskem zaslonu ali v televizijskem sporedu, gleda enega ali več od 60 filmov, ki so na voljo vsak mesec.

12 Commissariaat voor de Media je z odločbo z dne 15. marca 2001 obvestil družbo Mediakabel, da šteje storitev „Filmtime" za program za posebno oddajanje v smislu člena 1 zakona o medijih, za katerega bi bilo torej treba vložiti pisno vlogo za dovoljenje na podlagi člena 71a(1) navedenega zakona. Družba Mediakabel je to vlogo vložila pri Commissariaat voor de Media, vendar je ob vložitvi navedla, da meni, da uporabljeni postopek ni uporabljiv za zadevno storitev, ki je po njenem mnenju interaktivna storitev, ki spada v kategorijo storitev informacijske družbe in zato nadzor nad njo ni v pristojnosti tožene stranke v postopku v glavni stvari. Ta je z odločbo z dne 19. junija 2001 dovolila prenašanje televizijskega programa za posebno oddajanje „Filmtime" za pet let, ne da bi to vplivalo na določbe zakona o telekomunikacijah.

13 Družba Mediakabel je zoper ta sklep vložila pritožbo, ki jo je Commissariaat voor de Media zavrnil 20. novembra 2001. Tudi tožba, ki jo je družba Mediakabel vložila pri Rechtbank te Rotterdam, je bila zavrnjena z odločbo z dne 27. septembra 2002.

14 Družba Mediakabel je nato zadevo predložila Raad van State, pred katerim je trdila, da storitev „Filmtime" ni program v smislu člena 1 zakona o medijih. Predvsem je trdila, da je ta storitev na voljo samo na zahtevo posameznika in da je torej ni mogoče analizirati kot storitev razširjanja televizijskih programov, ampak jo je treba analizirati kot telekomunikacijsko storitev, ki se opravlja na zahtevo posameznikov, v smislu člena 1(a), tretja poved, Direktive 89/552, in zato ne spada na področje uporabe navedene direktive. Ker ta storitev zadeva filme, ki niso vedno takoj na voljo na zahtevo, družba Mediakabel meni, da gre za delno televizijsko storitev na zahtevo, za katero prav zaradi dostopnosti na posamezno zahtevo naročnikov ne morejo veljati zahteve iz Direktive 89/552, zlasti ne obveznost nameniti določen delež oddajnega časa za evropska dela.

15 Raad van State trdi, da je treba pojem „program" v smislu člena 1(f) zakona o medijih razlagati v skladu s pojmom „storitev razširjanja televizijskih programov" iz člena 1(a) Direktive 89/552. Poudarja, da je v Direktivi 98/34 in zlasti v točki 3(a) Priloge V k tej direktivi, ki vključuje delno televizijske storitve na zahtevo med storitve razširjanja televizijskih programov, ponujena natančnejša opredelitev zadnjenavedenega pojma kot v členu 1(a) Direktive 89/552, kar otežuje določitev področij uporabe zadnjenavedene direktive in Direktive o elektronskem poslovanju. Predložitveno sodišče tudi ugotavlja, da ima storitev „Filmtime" značilnosti storitve informacijske družbe, zlasti zaradi dostopnosti na posamezno zahtevo naročnika, in tudi značilnosti storitve razširjanja televizijskih programov, ker družba Mediakabel izbira razpoložljive filme ter določa pogostnost in urnik njihovega predvajanja.

16 Raad van State je v teh okoliščinah prekinilo odločanje in Sodišču v predhodno odločanje predložilo ta vprašanja:

„1. (a) Ali je treba pojem ‚razširjanje televizijskih programskih vsebin' v smislu člena 1(a) Direktive 89/552/EGS razlagati tako, da ne pokriva ‚storitve informacijske družbe' iz člena 1, točka 2, Direktive 98/34/ES, kot je bila spremenjena z Direktivo 98/48/ES, temveč storitve, opisane na okvirnem seznamu v Prilogi V k Direktivi 98/34/ES, ki se nanaša na storitve, za katere se ne uporablja člen 1, točka 2, Direktive 98/34/ES, in zlasti storitve, opisane v točki 3 navedenega seznama, na katerem so navedene delno televizijske storitve na zahtevo, ki torej niso ‚storitve informacijske družbe'?

(b) Če je odgovor na vprašanje 1(a) nikalen, kako je treba razlikovati pojem , razširjanje televizijskih programskih vsebin' v smislu člena 1(a) Direktive 89/552/EGS od pojma ‚komunikacijske storitve, ki posamezne informacije [...] posredujejo na zahtevo posameznikov' iz istega člena?

2. (a) Na podlagi katerih meril je mogoče odgovoriti na vprašanje, ali je storitev, kot je storitev, ki se obravnava v tej zadevi in za katero kodirane signale, ki se razširjajo prek omrežja, za filme, ki jih izbere ponudnik storitve, naročniki lahko dekodirajo po ločenem plačilu za vsak film s ključem, ki ga na zahtevo posameznika pošlje ponudnik storitve, in jih gledajo ob različnih urah, ki jih določi ponudnik – storitev, ki torej vključuje posebne vidike (posamične) storitve informacijske družbe in hkrati značilnosti storitve razširjanja televizijskih programov –, storitev razširjanja televizijskih programov ali storitev informacijske družbe?

(b) Ali je treba dati prednost stališču naročnika ali stališču ponudnika storitve? Ali so storitve, ki so konkurenčne zadevni storitvi, pomembne v tej zadevi?

3. Ali je v tej zadevi pomembno, da:

— po eni strani opredelitev zadevne storitve kot ‚storitve informacijske družbe', za katero se ne uporablja Direktiva 89/552/EGS, lahko zmanjša učinkovitost te direktive, zlasti ob upoštevanju cilja obveznosti, ki jo nalaga, in sicer da je treba evropskim delom nameniti določen delež oddajnega časa, medtem ko

— po drugi strani, če je treba uporabljati Direktivo 89/552/EGS, obveznost, ki je v njej določena, da se evropskim delom nameni določen delež oddajnega časa, ni smiselna, saj naročniki plačajo za vsak film posebej in lahko gledajo samo film, ki so ga plačali?"

Vprašanja za predhodno odločanje

Vprašanje 1(a)

17 Predložitveno sodišče želi z vprašanjem 1(a) izvedeti, ali pojem „razširjanje televizijskih programskih vsebin" v smislu člena 1(a) Direktive 89/552 zajema

storitve, ki jih ne pokriva pojem „storitev informacijske družbe“ v smislu člena 1, točka 2, Direktive 98/34 in so navedene v točki 3 Priloge V k navedeni direktivi.

18 Kot pravilno trdi belgijska vlada, je področje uporabe pojma „storitev razširjanja televizijskih programov“ avtonomno določeno v členu 1(a) Direktive 89/552, ki vsebuje vse za to upoštevne elemente. Ta pojem torej pokriva vse storitve, ki zajemajo prvo prenašanje televizijskih programov, namenjenih javnosti, po žici ali zraku, vključno z oddajanjem prek satelita v nekodirani ali kodirani obliki.

19 Cilj Direktive 98/34 in Direktive o elektronskem poslovanju je drugačen od cilja Direktive 89/552. Ti direktivi določata pravni okvir Skupnosti, ki velja samo za storitve informacijske družbe iz člena 1, točka 2, Direktive 98/34, torej za vse storitve, ki se opravijo na daljavo, elektronsko ali na zahtevo prejemnika storitev. V Direktivi 98/34 je v navedeni določbi izrecno določeno, da „se ne uporablja za [...] storitve televizijskega oddajanja, ki so zajete v točki (a) člena 1 Direktive 89/552“. Direktiva 98/34 se torej v tej točki samo sklicuje na Direktivo 89/552 in kot Direktiva o elektronskem poslovanju ne vsebuje nobene opredelitve pojma storitev razširjanja televizijskih programov.

20 Seveda se zdi, da Priloga V k Direktivi 98/34 o storitvah, ki jih ne pokriva opredelitev storitve informacijske družbe, vsebuje natančnejše elemente opredelitve pojma „storitev razširjanja televizijskih programov“ od elementov, navedenih v Direktivi 89/552. Po eni strani so v točki 3 te priloge storitve razširjanja televizijskih programov navedene med storitvami, „ki se opravljajo s prenosom podatkov brez posamezne zahteve, ki jih sočasno prejme neomejeno število prejemnikov (prenos z enega na več krajev)“. Po drugi strani je v isti točki pod (a) navedeno, da storitve televizijskega oddajanja zajemajo „delno televizijske storitve na zahtevo“.

21 Vendar je navedena priloga v skladu s svojim naslovom in členom 1, točka 2, Direktive 98/34 samo okvirna ter njen namen ni opredeliti pojma „storitev informacijske družbe“ z izključitvijo. Torej ni niti njen cilj niti posledica določitev meja pojma „storitev razširjanja televizijskih programov“, katerega opredelitev temelji samo na merilih, določenih v členu 1(a) Direktive 89/552.

22 Poleg tega področja uporabe pojma „razširjanje televizijskih programskih vsebin“ nikakor ni mogoče izpeljati z izključitvijo področja uporabe pojma „storitev informacijske družbe“. V členu 1, točka 2, Direktive 98/34 in Prilogi V k tej direktivi so namreč navedene storitve, ki jih ne pokriva pojem „storitev informacijske družbe“ in zato niso storitve razširjanja televizijskih programov. To velja tudi za storitve radijskega oddajanja. Tudi storitev razširjanja televizijskih programov ni mogoče omejiti na storitve, „ki se opravljajo s prenosom podatkov brez posamezne zahteve, ki jih sočasno prejme neomejeno število prejemnikov“, iz točke 3 Priloge V k Direktivi 98/34. Če bi se upoštevala ta razlaga, bi bile storitve, kot so storitve naročniške televizije, ki se sočasno pošiljajo neomejenemu številu prejemnikov, izključene iz pojma „storitve razširjanja televizijskih programov“, čeprav jih ta pojem pokriva na podlagi meril, določenih v členu 1(a) Direktive 89/552.

23 Nazadnje, zakonodajalec Skupnosti ob sprejetju direktiv 98/34 in 98/48 ni nameraval spremeniti Direktive 89/552, ki je bila spremenjena manj kot leto prej z Direktivo 97/36. Tako je v uvodni izjavi 20 Direktive 98/48, s katero je bila spremenjena Direktiva 98/34, določeno, da Direktiva 98/48 „ne posega v področje uporabe Direktive 89/552“.

24 Direktiva 98/34 torej ne vpliva na področje uporabe Direktive 89/552.

25 Ob upoštevanju zgornjega je treba na vprašanje 1(a) odgovoriti, da je pojem „razširjanje televizijskih programskih vsebin" iz člena 1(a) Direktive Sveta 89/552 opredeljen avtonomno v tej določbi. Ta pojem ni opredeljen v nasprotju s pojmom „storitev informacijske družbe" v smislu člena 1, točka 2, Direktive 98/34 in torej ne pokriva nujno storitev, ki jih ne pokriva zadnjenavedeni pojem.

Vprašanje 1(b)

26 Predložitveno sodišče z vprašanjem 1(b) v bistvu sprašuje, na podlagi katerih meril je mogoče ugotoviti, ali storitev spada pod pojem „razširjanje televizijskih programskih vsebin" iz člena 1(a) Direktive 89/552 ali pod pojem „komunikacijsk[a] storit[ev], ki posamezne informacije [...] posreduje na zahtevo posameznikov", iz istega člena.

27 Merila za to razlikovanje so izrecno navedena v členu 1(a) Direktive 89/552.

28 Storitev spada pod pojem „razširjanje televizijskih programskih vsebin", če pomeni prvo prenašanje televizijskih programov, namenjenih javnosti.

29 Najprej je treba poudariti, da tehnika prenosa slik ni odločilni element pri tej presoji, kot dokazuje uporaba izrazov „po žici ali po zraku, vključno z oddajanjem po satelitu v nekodirani ali kodirani obliki“ v členu 1(a) Direktive 89/552. Sodišče je tako odločilo, da kabelski prenos spada na področje uporabe navedene direktive, čeprav ta način ob sprejetju te direktive ni bil razširjen (glej sodbo z dne 10. septembra 1996 v zadevi Komisija proti Belgiji, C-11/95, Recueil, str. I-4115, točke od 15 do 25).

30 Nato, zadevna storitev mora biti prenašanje televizijskih programov, namenjenih javnosti, torej nedoločenemu številu morebitnih televizijskih gledalcev, ki se jim iste slike prenašajo sočasno.

31 Nazadnje, iz izključitve „komunikacijskih storitev, ki [se] posredujejo na zahtevo posameznikov“ iz pojma „razširjanje televizijskih programskih vsebin“, je treba nasprotno sklepati, da ta pojem pokriva storitve, ki se ne posredujejo na zahtevo posameznikov. Merilo, po katerem morajo biti televizijski programi „namenjeni javnosti“, da lahko spadajo pod navedeni pojem, potrjuje to analizo.

32 Tako za storitev plačljive televizije, čeprav je dostopna omejenemu številu naročnikov, vendar zadeva samo programe, ki jih izbere izdajatelj in se predvajajo ob urah, ki jih določi ta izdajatelj, ni mogoče šteti, da se posreduje na zahtevo posameznikov. Zato spada pod pojem „razširjanje televizijskih programskih vsebin“. Dejstvo, da so slike znotraj take storitve dostopne prek osebne identifikacijske kode, ne vpliva na to, ker naročniki sprejemajo oddaje sočasno.

33 Na vprašanje 1(b) je torej treba odgovoriti, da storitev spada pod pojem „razširjanje televizijskih programskih vsebin" iz člena 1(a) Direktive 89/552, če pomeni prvo prenašanje televizijskih programov, namenjenih javnosti, torej nedoločenemu številu morebitnih televizijskih gledalcev, ki se jim iste slike prenašajo sočasno. Tehnika prenosa slik ni odločilni element pri tej presoji.

Vprašanji 2(a) in (b)

34 Predložitveno sodišče z vprašanjem 2(a) in (b), ki ju je treba preučiti skupaj, v bistvu sprašuje, ali je storitev, kot je storitev „Filmtime", ki se obravnava v postopku v glavni stvari, storitev razširjanja televizijskih programov, ki spada na področje uporabe Direktive 89/552, ali storitev informacijske družbe, ki spada predvsem v Direktivo o elektronskem poslovanju, ter katera merila je treba upoštevati pri taki analizi.

35 Kot pravilno trdijo Commissariaat voor de Media, nizozemska, belgijska in francoska vlada, vlada Združenega kraljestva in Komisija, iz dejstev, navedenih v predložitvenem sklepu, izhaja, da storitev, kot je storitev „Filmtime", izpolnjuje merila pojma „storitev razširjanja televizijskih programskih vsebin", ki so bila navedena v odgovoru na vprašanje 1(b).

36 Taka storitev je oddajanje filmov, namenjenih televizijskim gledalcem. Torej zadeva televizijske programe, ki se razširjajo za nedoločeno število morebitnih televizijskih gledalcev.

37 Trditve družbe Mediakabel, da je ta vrsta storitve, ki je dostopna samo na zahtevo posameznikov ob uporabi posebnega ključa, ki se posamično dodeli vsakemu naročniku, zato storitev informacijske družbe, ki se zagotavlja „na zahtevo posameznikov", ni mogoče sprejeti.

38 Čeprav taka storitev izpolnjuje prvi dve merili pojma „storitev informacijske družbe" v smislu člena 1, točka 2, Direktive 98/34, in sicer da se opravlja na daljavo in delno pošilja z elektronsko opremo, ne izpolnjuje tretjega merila navedenega pojma, da se mora zadevna storitev posredovati „na posamično zahtevo prejemnika storitev". Seznam filmov, ponujenih znotraj storitve, kakršna je storitev „Filmtime", sestavi ponudnik storitve. Ta izbor filmov je ponujen vsem naročnikom pod enakimi pogoji v časopisih ali prek informacij na televizijskem zaslonu, navedeni filmi pa so dostopni ob urah predvajanja, ki jih določi ponudnik. Osebni ključ, ki omogoča dostop do filmov, je samo sredstvo za dešifriranje slik, katerih signali se sočasno pošiljajo vsem naročnikom.

39 Take storitve torej ne naroči posamično posamezni prejemnik, ki naj bi svobodno izbiral programe v interaktivnem okviru. Tako storitev je treba šteti za delno televizijsko storitev na zahtevo, ki se zagotavlja na podlagi „prenosa z enega na več krajev" in ne „na zahtevo prejemnika storitev".

40 Družba Mediakabel je pred Sodiščem navedla, da pred Raad van State ni priznala opredelitve delno televizijske storitve na zahtevo za storitev, kakršna je storitev „Filmtime". Vendar ta trditev ne vpliva na navedeno opredelitev, ki izhaja iz upoštevanja objektivnih značilnosti vrste zadevnih storitev.

41 Poleg tega zakonodajalec Skupnosti v nasprotju s trditvami družbe Mediakabel pozna pojem „delno televizijska storitev na zahtevo". Čeprav je res, da ta pojem v pravu Skupnosti ni natančno opredeljen, je naveden na okvirnem seznamu v Prilogi V k Direktivi 98/34, kjer je naveden med storitvami televizijskega oddajanja. Prav tako iz točk 83 in 84 iz obrazložitvenega poročila, ki je priloženo Evropski konvenciji o čezmejni televiziji z dne 5. maja 1989, ki je bila pripravljena hkrati z Direktivo 89/552, ki se na to konvencijo sklicuje v četrti uvodni izjavi, izhaja, da delno televizijska storitev na zahtevo ni „komunikacijska storitev, ki se opravlja na zahtevo posameznikov"; zadnjenavedeni pojem ustreza pojmu v členu 1(a) Direktive 89/552 in torej spada na področje uporabe navedene konvencije (v tem smislu glej v zvezi z drugimi točkami obrazložitvenega poročila Evropske konvencije o čezmejni televiziji sodbi z dne 12. decembra 1996 v združenih zadevah RTI in drugi, C-320/94, C-328/94, C-329/94 in od C-337/94 do C-339/94, Recueil, str. I-6471, točka 33, in z dne 23. oktobra 2003 v zadevi RTL Television, C-245/01, Recueil, str. I-12489, točka 63).

42 Odločilno merilo pojma „storitev razširjanja televizijskih programov" je torej merilo prenašanja televizijskih programov, „namenjenih javnosti". Pri analizi mora zato imeti prednost stališče ponudnika storitev.

43 Kot je bilo povedano v odgovoru na vprašanje 1(b), pa nasprotno tehnika prenosa slik pri tej presoji ni odločilni element.

44 Položaj storitev, ki so konkurenčne zadevni storitvi, se ne upošteva, ker je vsaka od teh storitev urejena s posebnim zakonodajnim okvirom in ker nobeno načelo ne zahteva, da se določi ista pravna ureditev za storitve, katerih značilnosti se razlikujejo.

45 Zato je treba na vprašanji 2(a) in (b) odgovoriti, da je storitev, kot je storitev „Filmtime", ki pomeni razširjanje televizijskih programov, namenjenih javnosti, in se ne posreduje na zahtevo prejemnika storitev, storitev razširjanja televizijskih programov v smislu člena 1(a) Direktive 89/552. Stališče ponudnika storitev mora imeti prednost pri analizi pojma „storitev razširjanja televizijskih programov". Nasprotno pa položaj storitev, ki so konkurenčne zadevni storitvi, ne vpliva na to presojo.

Tretje vprašanje

46 Predložitveno sodišče s tretjim vprašanjem v bistvu sprašuje, ali težava ponudnika storitve, kot je storitev „Filmtime", pri izpolnjevanju obveznosti iz člena 4(1)

Direktive 89/552, da določen delež oddajnega časa nameni za evropska dela, lahko izključi opredelitev te storitve kot storitve razširjanja televizijskih programov.

47 Na to vprašanje je treba odgovoriti nikalno, in sicer zaradi dveh razlogov.

48 Po eni strani, ker zadevna storitev izpolnjuje merila, ki omogočajo opredelitev te storitve kot storitve razširjanja televizijskih programov, ni treba upoštevati posledic te opredelitve za ponudnika storitve.

49 Področje uporabe predpisov namreč ne sme biti odvisno od neugodnih posledic teh predpisov za gospodarske subjekte, za katere ti predpisi veljajo po želji zakonodajalca Skupnosti. Poleg tega bi bila ozka razlaga pojma „storitev razširjanja televizijskih programov", ki bi povzročila izključitev storitve, kot je storitev, ki se obravnava v postopku v glavni stvari, s področja uporabe Direktive, v škodo ciljem te direktive in je zato ni mogoče sprejeti.

50 Po drugi strani ponudnik storitve, kot je storitev „Filmtime", ni v takem položaju, da ne bi mogel upoštevati člena 4(1) Direktive 89/552.

51 S to določbo je namreč določena kvota evropskih del v „oddajnem“ času zadevnega izdajatelja televizijskega programa, vendar njen cilj ne sme biti, da se od televizijskih gledalcev zahteva, naj dejansko gledajo ta dela. Čeprav ni sporno, da ponudnik storitve, kot je storitev, ki se obravnava v postopku v glavni stvari, ne določa del, ki jih naročniki dejansko izberejo in gledajo, ta ponudnik vseeno kot vsak ponudnik, ki razširja televizijske programe, namenjene javnosti, izbira dela, ki jih predvaja. Vsi filmi, navedeni na seznamu, ki ga navedeni ponudnik ponuja naročnikom storitve, povzročijo pošiljanje signalov, ki se naročnikom oddajajo pod enakimi pogoji, ti pa se lahko odločijo, da dešifrirajo tako poslane slike ali ne. Ponudnik tako pozna skupni čas oddajanja in torej lahko izpolnjuje obveznost, da „večinski delež svojega oddajnega časa rezervira za evropska dela“.

52 Ob upoštevanju zgornjega je treba na tretje vprašanje odgovoriti, da pogoji, pod katerimi ponudnik storitve, kot je storitev „Filmtime“, izpolnjuje obveznost iz člena 4 (1) Direktive 89/552, da večinski delež svojega oddajnega časa rezervira za evropska dela, ne vplivajo na opredelitev te storitve kot storitve razširjanja televizijskih programov.

Stroški

53 Ker je ta postopek za stranke v postopku v glavni stvari ena od stopenj v postopku pred predložitvenim sodiščem, to odloči o stroških. Stroški, priglašeni za predložitev stališč Sodišču, ki niso stroški omenjenih strank, se ne povrnejo.

Iz teh razlogov je Sodišče (tretji senat) razsodilo:

1. **Pojem „razširjanje televizijskih programskih vsebin“ iz člena 1(a) Direktive Sveta 89/552/EGS z dne 3. oktobra 1989 o usklajevanju nekaterih zakonov in drugih predpisov držav članic o opravljanju dejavnosti razširjanja televizijskih programov, kot je bila spremenjena z Direktivo Evropskega parlamenta in Sveta 97/36/ES z dne 30. junija 1997, je v tej določbi opredeljen avtonomno. Ta pojem ni opredeljen v nasprotju s pojmom „storitev informacijske družbe“ v smislu člena 1, točka 2, Direktive 98/34/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 22. junija 1998 o določitvi postopka za zbiranje informacij na področju tehničnih standardov in tehničnih predpisov o storitvah informacijske družbe, kot je bila spremenjena z Direktivo 98/48/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 20. julija 1998, in torej ne pokriva nujno storitev, ki jih ne pokriva zadnjenavedeni pojem.**

2. **Storitev spada pod pojem „razširjanje televizijskih programskih vsebin“ iz člena 1(a) Direktive 89/552, kot je bila spremenjena z Direktivo 97/36, če pomeni prvo prenašanje televizijskih programov, namenjenih javnosti, torej nedoločenemu številu morebitnih televizijskih gledalcev, ki se jim iste slike prenašajo sočasno. Tehnika prenosa slik ni odločilni element pri tej presoji.**

3. **Storitev, kot je storitev „Filmtime“, ki pomeni razširjanje televizijskih programov, namenjenih javnosti, in se ne opravlja na zahtevo prejemnika storitev, je storitev razširjanja televizijskih programov v smislu člena 1(a) Direktive 89/552, kot je bila spremenjena z Direktivo 97/36. Stališče**

ponudnika storitev mora imeti prednost pri analizi pojma „storitev razširjanja televizijskih programov“. Nasprotno pa položaj storitev, ki so konkurenčne zadevni storitvi, ne vpliva na to presojo.

4. **Pogoji, pod katerimi ponudnik storitve, kot je storitev „Filmtime“, izpolnjuje obveznost iz člena 4(1) Direktive 89/552, kot je bila spremenjena z Direktivo 97/36, da večinski delež svojega oddajnega časa rezervira za evropska dela, ne vplivajo na opredelitev te storitve kot storitve razširjanja televizijskih programov.**

Podpisi